

2.

Diễn viên trăm gương mặt

Đây là một câu chuyện đã từ rất lâu trở về trước, khi ấy tôi còn là chàng thanh niên với dáng người mảnh khảnh. Dù không nhớ rõ thời gian chính xác nhưng tôi nghĩ nó rơi vào khoảng sau chiến tranh Nga - Nhật. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, tôi dự tính học lên cấp ba nhưng địa phương tôi sống vào thời điểm đó chưa có trường trung học phổ thông nên bản thân đành bày tỏ nguyện vọng tới Tokyo để học tiếp. Gia đình tôi không thuộc dạng dư dả, bản thân phải dùng số tiền kiếm được từ công việc giảng dạy tại trường tiểu học để lên thành phố lớn, chuyên tâm học hành. Tự chi trả học phí không phải việc quá cao siêu, bởi khi đó vật giá rẻ hơn nhiều so với số tiền kiếm được.

Câu chuyện mà tôi sắp kể sau đây diễn ra vào khoảng thời gian khi còn đang giảng dạy tại một ngôi trường tiểu học. Đó là một ngày Chủ nhật tẻ nhạt và chán chường, tôi tới thăm người anh hơn tuổi tên là R, từng học cùng trường cấp hai, hiện đang làm việc tại ban biên tập của một tòa soạn báo. Tại thời điểm đó, việc tới thăm nhà anh ta vào mỗi Chủ nhật đã trở thành niềm vui thú với tôi.

Anh ta là người có tầm hiểu biết sâu rộng cũng như cực kì thông thạo trong việc điều tra những thứ bất thường, kỳ quái.

Giả như nếu nhắc tới các nhà văn, anh ta rất ngưỡng mộ những cái tên nổi bật với phong cách văn chương kỳ quái của Nhật Bản như Hirata Atsutane, Ueda Akinari. Vươn rộng ra quốc tế, những cái tên như Swedenborg, William Blake hay thậm chí Poe đều chiếm trọn cảm tình của anh. Vốn hiểu biết của anh ta về những sự tình lạ kỳ lẫn khuất trong bóng tối từ thành phố này luôn khiến tôi phải kinh ngạc, cứ như thể thông tin có được từ một phóng viên điều tra.

Câu chuyện này sẽ không đi sâu vào việc giải thích nhân cách của R nhưng nếu tôi hé lộ điểm mà anh ta ưa thích ở tác phẩm *Chuyện đêm mưa trắng lu*^[2E] của nhà văn Ueda Akinari, bạn sẽ hiểu rõ con người anh ta. Thậm chí bạn còn có thể cảm nhận được cảm xúc của tôi - người được truyền cảm hứng bởi R.

R yêu thích nhiều điều ở *Chuyện đêm mưa trắng lu*, từ những áng văn bay bổng cho tới một loại mùi hương lạ không thể cưỡng lại còn vương vấn trên giấy viết. Anh ta hay đọc cho tôi nghe những mẩu truyện nhỏ như *Nhục dục của bạch xà*^[3E], *Khăn trùm xanh*^[4E]. Tôi vẫn nhớ như in câu chuyện về một nhà sư ở ngôi làng nọ tại thành phố Shimotsuke. Ông ta đem lòng thầm yêu một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi. Đáng buồn thay, đứa trẻ sớm qua đời vì bạo bệnh. Nhưng ông ta nào đâu dễ dàng chấp nhận.

Không thiêu thành tro cũng chẳng chôn cất. Mặt kề mặt, tay nắm tay bên nhau qua bao tháng ngày, tới khi tâm trí trở nên điên loạn. Trêu đùa, trò chuyện tựa như với người sống. Nắm thật liếm

xương chẳng quản mùi ương thối. Dâng hiến trọn sinh mệnh cho ngọn lửa ái tình.

Nếu phải diễn giải nội dung của đoạn trên thì không có ngôn từ nào phù hợp hơn từ “ham muốn quái đản”. Ngẫm lại thì, có lẽ R mê mết cái nét kỳ quái đó bởi chính con người anh ta cũng quái đản chẳng kém gì.

Trở lại với câu chuyện chính, tôi đến thăm R vào một trưa Chủ nhật. Khi bước vào nhà, tôi thấy một thân ảnh đang tựa lưng vào bàn và nghiền ngẫm cuốn sách nào đó. Hình ảnh ấy vẫn chẳng hề thay đổi qua bao lần ghé chơi. Nhận thấy có khách tới thăm, anh ta lập tức niềm nở chào đón.

“Đến đúng lúc lắm. Tôi có một thứ hay ho muốn cho cậu xem đây.” Cử chỉ và giọng điệu đầy phấn khích như thể anh ta vừa tìm ra sách quý. Tôi cũng chẳng ngần ngại mà nường theo lời mời gọi.

“Vây tôi nhất định phải xem rồi.” Vừa dứt lời, R lập tức đứng dậy và sửa soạn quần áo để đi ra ngoài, không quên kèm thêm lời giải thích ngắn gọn.

“Chúng ta sẽ ra ngoài. Theo tôi đến Kannon, nó đang được cất giữ ở đó.”

Tôi thử dò hỏi thứ mà bản thân sắp được chiêm ngưỡng là gì nhưng R vẫn nhất quyết kín miệng không thềm tiết lộ thêm cho tới khi chúng tôi tới nơi. Nhận thấy mình không thể moi thêm thông tin, tôi đành đi theo R mà không có lấy một lời phàn nàn.

Bầu trời bên ngoài khoác lên mình tấm áo đen nghịt, vẻ âm u, mịt mù như chực chờ đánh tiếng sấm rền vang. Đi bộ cỡ hai

cây số, toàn thân tôi được bao bọc bởi lớp mồ hôi nhớp nhúa. Lạ lùng thay, sự tỉnh mịch rợn người bao trùm cả con phố, thật hợp với vẻ u ám được sơn lên vòm trời phía trên. Cảm tưởng như mỗi lần R quay đầu lại bắt chuyện, giọng nói của anh ta có thể vang tới tận đầu bên kia của con phố. Không lẽ thế giới hôm nay đã bị đảo lộn hết cả rồi sao?

Kannon, cũng giống như khu vực Asakusa ở Tokyo, là một nơi tập trung rất nhiều gian hàng trưng bày những thứ hiếm có khó tìm trên đời này. Thậm chí tại đây còn có cả nhà hát, nhưng bởi tọa lạc tại một vùng quê hẻo lánh nên hầu hết chúng đều toát lên vẻ hoang tàn, tiêu điều cũng như không kém phần kỳ quái. Ngày tôi còn dạy học tại trường tiểu học nọ, ban giám hiệu đã cấm ngặt giáo viên không được thưởng thức loại hình giải trí này. Tuy nhiên thời thế dần thay đổi, hiện tại những lệnh cấm như vậy cũng đã được gỡ bỏ hết. Là một người đam mê ca kịch, tôi thấy lệnh cấm trên quả là quá quắt, nhưng bởi lo sợ mất việc nên đành ngậm đắng nuốt cay mà tuân theo luật lệ. Chỉ duy nhất vài lần hiếm hoi tôi ghé thăm Kannon, nhưng không hề biết chút gì về những mặt hàng được trưng bày hay vở kịch được trình diễn tại đó (bởi ngày xưa cũng không có nhiều tạp chí liên quan đến kịch ca kỹ nghệ).

Dừng chân trước một nhà hát, R chỉ tay vào tấm biển hiệu, bày vẻ mặt “chính là nó”, khiến lòng tôi trào dâng một tràng thắc mắc. Tấm biển hiệu đó quả nhiên rất kỳ quái.

Diễn viên nổi tiếng: Diễn viên trăm gương mặt XX.

Vở kịch: Yêu nữ, hồi năm.

Bên trong nhà hát hoàn toàn bừa bộn và bẩn thỉu. Những bức tường đen thui như trong mấy nhà kho cũ, nửa vách đã bị bong tróc gần hết. Phía trước là một rãnh bùn không nắp đậy đang phát ra mùi xú uế nồng nặc. Đứng gần đó là đám trẻ đang độ vắt mũi chưa sạch xếp thành hàng, tần ngần ngược nhìn tấm bảng hiệu. Quả là khung cảnh đặc biệt.

Ngắm kĩ lại chiếc bảng hiệu, tôi nhận ra rằng hình ảnh được thiết kế rất “tân thời”. Có lẽ nghệ nhân chuyên thiết kế bảng hiệu cho kịch ca kỹ nghệ đã bắt kịp xu thế tiếp nhận văn hóa Tây phương bấy giờ. Trên bảng hiệu là hình ảnh một quý ông tóc đỏ với đôi mắt xanh và một quý bà có khuôn mặt bầu bĩnh, khoác trên mình bộ váy kiểu tây. Vậy nhưng những hình ảnh đó đều được thể hiện dưới nét vẽ đặc trưng của văn hóa Nhật Bản. Tấm bảng hiệu này chính là một tác phẩm nghệ thuật vô giá, ghi đậm dấu ấn lịch sử vẫn còn tồn tại tới tận bây giờ.

Sau khi mua vé theo tấm bảng chỉ dẫn gần đó, chúng tôi tiến vào bên trong nhà hát. Nơi đây là một bãi chiến trường đúng nghĩa. Giữa các gian phòng không có vách tường ngăn. Bụi bám đầy trên sàn nhà, tựa như ai đó trát lên. Giấy vụn, vỏ cam, vỏ lạc vương vãi khắp nơi. Nếu không để ý khi bước đi thì sẽ rất dễ giẫm lên những thứ đem lại cảm giác rùng mình này. Quả là một khung cảnh kinh hoàng. Có lẽ vào thời điểm đó, cảnh tượng như vậy vốn là điều quá đỗi bình thường trong con mắt của mọi người. Thực tế thì nhà hát này còn được xếp hạng là một trong những nhà hát hàng đầu của thị trấn.

Khi chúng tôi bước vào, vở kịch đã bắt đầu. Cách bố trí sân khấu hoàn toàn khác với phong cách sân khấu Nhật truyền

thống. Các diễn viên cũng ăn mặc như những người tới từ bên kia đại dương.

Quả là tuyệt kĩ. Anh R sẽ dẫn mình tới xem một thứ thật là thú vị đây. Tôi thầm nhủ như vậy, bởi loại hình nghệ thuật này rất phù hợp với thị hiếu của cả hai lúc bấy giờ. Khi đó tôi không nghĩ quá nhiều tới lý do R dẫn mình tới đây, nhưng sau này bản thân mới nhận ra ẩn ý của anh ta sâu xa hơn những gì tôi đã lường tượng. Thay vì vở diễn, R muốn tôi chú ý tới cách trình diễn của diễn viên được nhắc đến trên tấm bảng hiệu - diễn viên trăm gương mặt. Tôi thấy vở kịch sở hữu cốt truyện khá hấp dẫn nhưng bởi vì không liên quan quá nhiều tới câu chuyện chính, cũng như bản thân không nhớ rõ từng chi tiết nên tôi sẽ chỉ vắn tắt lại như sau:

Vở kịch kể lại câu chuyện về một mỹ nữ bí ẩn có hành tung xuất quỷ nhập thần. Dù cho kịch trình thám không còn là xu hướng của thời đại, nhưng nó thực sự là loại hình giải trí không đến nỗi nào. Người đảm nhận vai diễn mỹ nữ bí ẩn chính là diễn viên chính của đoàn kịch - diễn viên trăm gương mặt. Để qua mặt những kẻ bám đuôi, mỹ nữ không ngừng thay hình đổi dạng. Cô ấy có thể mang bộ dạng của một người đàn ông, phụ nữ, hoặc một lão già. Khi thì hóa trang thành một thanh niên, có lúc lại biến thành một kẻ hèn mọn. Cô ấy có thể trở thành bất kì ai. Kỹ năng biến thân của diễn viên trăm gương mặt điệu nghệ tới nỗi cô ta không chỉ đánh lừa con mắt của những diễn viên đóng vai cảnh vệ trên sân khấu mà còn cả khán giả đang theo dõi. Khả năng đó tựa như ân sủng mà vị thần nghệ thuật đã ưu ái dành riêng cho cô ta.

Anh R nhất quyết lựa chọn ngồi bệt trên mặt đất ngay bên dưới sân khấu nên tôi đành nương theo anh, mặc dù bản thân muốn ngồi ở hàng ghế phía sau hơn. Tuy nhiên khi ngồi ngay dưới sân khấu, có những lúc các diễn viên cách chúng tôi chỉ hơn một mét. Vậy nên cả hai có thể thấy rõ từng đường nét trên gương mặt họ, nhưng vẫn không đủ để nhìn thấu thuật biến thân của mỹ nữ trăm gương mặt kia.

Cô sở hữu khả năng nhập vai giúp mình trở thành một người hoàn toàn khác. Thông thường, diễn viên sẽ sử dụng mực vẽ để mô phỏng những nếp nhăn trên gương mặt nên khi nhìn góc nghiêng, lớp hóa trang đó sẽ bị lộ ra. Thế nhưng bằng cách nào đó, diễn viên trăm gương mặt kia có thể tạo ra những nếp nhăn vô cùng chân thực. Không những vậy, khuôn mặt cô ta có lúc mang vẻ bầu bĩnh, khi thì hóa thon dài. Miệng và mắt thậm chí cả tai còn có thể biến to nhỏ tùy ý. Khả năng biến hóa kia đơn thuần là ảo giác hay một bí thuật của riêng người nghệ sĩ? Tâm trí tôi không ngừng trăn trở về câu hỏi đó và không thể đưa ra nổi một lời giải thích thỏa đáng. Bởi vậy mà tôi không thể tin người đứng trước mặt chính là diễn viên trăm gương mặt. Chỉ khi xem danh sách diễn viên tham gia, tôi mới ngỡ ngợ kẻ vừa thay hình đổi dạng kia là cái tên đã xuất hiện trên tấm bảng hiệu ngoài nhà hát. Vì quá tò mò, tôi bèn hỏi R một phen.

“Những khuôn mặt vừa xuất hiện kia đều là cùng một người thật ư? Có lẽ nào diễn viên trăm gương mặt không phải một người mà là danh xưng được gán cho một nhóm diễn viên thay

phiên nhau xuất hiện trên sân khấu không?” Khi đó tôi đã thực sự tin là như vậy.

“Không phải đâu. Cậu thử chú ý lắng nghe giọng nói đó mà xem. Nó không hề biến đổi như cách cô ấy hóa thân, dù có chút khác thường nhưng âm điệu vẫn là của cùng một người. Nếu tôi không biết trước thì cũng sẽ hoài nghi giống cậu thôi.” R giải thích. “Nói tóm lại, tôi đã biết trước rồi. Trước khi vở kịch bắt đầu, diễn viên trăm gương mặt XX đã ghé thăm tòa soạn của tôi và biểu diễn khả năng hóa thân. Đám đông có vẻ hồ hững với màn trình diễn, nhưng tôi thì vô cùng thán phục. Ta đâu thể tìm ra một ai khác sở hữu tài năng hiếm có như thế này cơ chứ. Sự nhiệt huyết với diễn xuất của diễn viên cũng là thứ khiến tôi vô cùng tò mò.

Anh ta kể về lịch sử hình thành của kỹ thuật hóa thân ở châu Âu và Hoa Kỳ cũng như quá trình hoàn thiện nó cho tới ngày nay. Tuy nhiên, kỹ thuật này khó áp dụng với người Nhật Bản bởi đặc tính của màu da và tóc. Anh ấy rất nhiệt tình chia sẻ quá trình tìm ra phương án giải quyết vấn đề trên gian khổ thế nào. Dù là ở Danjuro hay Kikugoro, không một diễn viên nào của Nhật Bản có thể bì kịp. Anh ta định sử dụng buổi biểu diễn tại thị trấn này làm bàn đạp để có thể trình diễn kỹ nghệ của bản thân trước công chúng tại sân khấu Hinoki ở Tokyo. (Anh ta sinh ra tại thị trấn này.) Sự nhiệt huyết và tình yêu với nghệ thuật của anh ta thật đáng ngợi khen, nhưng tiếc thay, anh ta lại hiểu sai ý nghĩa của nghệ thuật.

Anh ta tin rằng khả năng hóa trang điêu luyện là điều kiện tiên quyết của một diễn viên, và bản thân anh ta là nghệ sĩ xuất

sắc nhất thế giới.”

Những lời bình vừa rồi của R hoàn toàn khai mở tâm trí tôi, khiến việc thưởng thức vở kịch thêm phần thú vị. Càng tập trung theo dõi, tôi càng nhận thức rõ sự điêu luyện trong diễn xuất của diễn viên trăm gương mặt. Thậm chí nếu người này là một tên trộm thực thụ, cánh cảnh sát sẽ không bao giờ tóm nổi thân ảnh của anh ta.

Vở kịch dần tiến tới cao trào rồi khép lại bằng cái kết thương tâm. Tôi chăm chú theo dõi đến nỗi bỏ quên thì giờ. Vào khoảnh khắc sân khấu hạ màn, tôi vô thức buông một tiếng thở dài não lòng.

Khi cả hai rời khỏi nhà hát, đồng hồ đã điểm quá mười giờ. Nét âm u xám xịt vẫn lơ lửng ngay trên đầu chúng tôi. Không gian được bao trùm bởi vẻ tĩnh mịch với không một ngọn gió. Khung cảnh trước mắt lúc bấy giờ khiến ai nấy đều có cảm giác hư ảo. Cả hai lặng lẽ bước đi trên con đường không một bóng người. Tôi không rõ tại sao anh R không nói một lời nào. Còn tôi, sau khi chứng kiến điều không tưởng diễn ra trong nhà hát vừa rồi, đầu óc bỗng chốc quay cuồng trong một nỗi mơ hồ khó tả, bản thân không còn sức để nói bất cứ điều gì. Buổi biểu diễn quả thực rất đổi tuyệt vời. Khi đường về nhà không còn chung lối, chúng tôi dừng tại ngã ba và tôi bắt đầu cất lời:

“Tôi chưa từng trải qua một ngày Chủ nhật nào thú vị như thế này. Cảm ơn anh.”

Khoảnh khắc định quay lưng bước đi, anh R chợt gọi tôi lại.

“Đừng về vội, hãy đi cùng tôi thêm chút nữa, tôi vẫn còn thứ muốn cho cậu xem.”

Khi ấy đã là mười một giờ. Tôi tự hỏi anh R định dẫn tôi đi xem thứ gì giữa đêm hôm khuya khoắt thế này? Dù lòng ngập một nỗi hoài nghi nhưng giọng điệu của R có vẻ nghiêm túc lạ thường. Quả thực, tôi đã quá quen với những yêu cầu tương tự của anh nên lần này bản thân cũng không nghĩ ngợi nhiều mà đồng ý theo anh về nhà. Những bước chân nối đuôi nhau không chút chần chừ tiến vào gian phòng của R. Tôi suýt hét lên khi trông thấy R dưới ánh sáng lập lờ của chùm đèn treo. Khuôn mặt anh cắt không còn giọt máu, cơ thể run lên lẩy bẩy. Dù mới nhìn thoáng qua nhưng từ những dấu hiệu trên, tôi có thể nhận ra anh ta đang hưng phấn quá mức bởi một thứ gì đó.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Anh có bị thương ở đâu không?”

Trước câu hỏi đầy sự lo lắng và bất an của tôi, R không trả lời. Thay vào đó, anh ta lôi một tờ báo cũ từ trong ngăn kéo và soi từng dòng chữ. Cuối cùng, khi tìm thấy đúng thứ bản thân đang tìm kiếm, anh giơ tờ báo về phía tôi với bàn tay không ngừng run rẩy. “Trước hết, cậu hãy đọc bài báo này đi đã.”

Đó là bài báo của tòa soạn nơi anh ấy đang công tác. Điều đáng chú ý là bài viết được đăng trên báo vào đúng ngày này một năm trở về trước. Tôi chỉ có thể trưng ra khuôn mặt ngơ ngác trước tình cảnh khó hiểu. Dầu vậy, bản thân vẫn đành tặc lưỡi gạt bỏ mọi thắc mắc và tiếp tục đọc những dòng tiếp theo.

Chễm chệ ngay phần tiêu đề của bài báo là dòng tít *Tiếp tục xuất hiện thêm kẻ trộm mộ*. Tôi xin phép tường thuật nội dung như sau:

Những năm gần đây, nhiều ngôi chùa trên khắp Nhật Bản phải hứng chịu nạn trộm xác. Đáng buồn hơn, những kẻ xấu vẫn nhởn

như ngoài vòng pháp luật suốt khoảng thời gian dài. Thậm chí ngay mới đây, một vụ trộm xác lại tiếp tục được phát hiện. Vụ việc diễn ra vào khoảng mười một giờ tối ngày x tháng x, tại ngôi chùa x ở ngôi làng x thuộc huyện x tỉnh x, do người trông coi chùa x tường thuật lại.

Sau khi hoàn thành công việc mà sư thầy đã giao tại một nhà dân, người đàn ông liền trở về chùa x. Trên đường trở về, ông đi ngang qua nghĩa trang nằm trong khuôn viên chùa. Dưới ánh trăng lập lờ, ông trông thấy một bóng người đang loay hoay. Khi nhận ra hẳn ta đang đào một ngôi mộ mới được chôn lấp, ông bàng hoàng hét lớn: “Trộm mộ, trộm mộ.” Giật mình bởi tiếng hét, tên trộm ngay tức khắc hòa vào màn đêm, biến mất khỏi tầm mắt của người đàn ông lớn tuổi. Ông ta sau đó đã báo cáo lại câu chuyện cho cơ quan chức năng.

Đồn trưởng đồn cảnh sát x cùng hai thám tử đã ngay lập tức có mặt tại hiện trường để tiến hành điều tra. Thi thể bị khai quật, được chôn vào ngày 1 tháng x bởi gia đình ở căn hộ số xxxx nằm tại thôn x. Kẻ xấu đã phá nắp quan tài, sử dụng hung khí sắc nhọn cắt lấy phần đầu và bỏ phần còn lại của thi thể trên nền đất. Họ liên phát đi tín hiệu khẩn cấp, ngay sau đó, thám phán x và công tố viên xx đã tới hiện trường rồi thành lập tổ điều tra vụ án. Trong quá trình điều tra, dù không lần ra dấu vết của hung thủ nhưng họ phát hiện vụ án lần này có dấu hiệu tương đồng với các vụ trộm xác khác. Có khả năng động cơ gây án xuất phát từ sự mê tín: tro của não trị được bách bệnh. Hoặc có thể đây chỉ là hành động của một tên ác nhân đơn thuần.

Ở phần kết, tác giả liệt kê danh sách những ngôi chùa và thi thể đã bị trộm xác.

Ngày hôm đó, không biết do thời tiết trở trời hay bởi bản thân choáng ngợp trước vở kịch, tâm trí tôi bỗng tràn ngập sự sợ hãi. Sau khi đọc xong mẫu tin kinh hãi này, tôi vẫn không hiểu lý do R cho tôi xem thứ này là gì. Với dòng cảm xúc lẫn lộn trào dâng trong lòng, tôi cảm tưởng như thế giới này chỉ toàn là máu và bùn tanh.

“Thật kinh khủng. Không ngờ có kẻ máu lạnh dám cắt đầu từng này thi thể chỉ để bán tro não.” Tôi lên tiếng cảm thán rồi hướng mắt về phía R. Còn anh ta thì đang lục lợi từng trang của một cuốn sách lớn được lôi ra từ tủ đồ.

“Có vẻ những kẻ tàn nhẫn như vậy thật sự tồn tại. Nhìn tấm ảnh này mà xem. Đây là một người họ hàng xa với tôi, một nạn nhân của nạn trộm đầu. Tên bà ta là xxxx, được ghi lại trong mục danh sách nạn nhân đó. Còn đây là ảnh của bà.” Nói rồi, R cho tôi xem một tấm ảnh cũ kĩ. Quả nhiên, cái tên được ghi trên tấm ảnh hoàn toàn trùng khớp với tên của thi thể bị trộm đầu. Nếu vậy, tôi đã hiểu phần nào nguyên do mà R đề nghị tôi xem tờ báo. Nhưng tại sao anh ta lại kể sự việc đã diễn ra cỡ một năm về trước giữa đêm hôm khuya khoắt thế này? Điểm lạ lùng tiếp theo là tình trạng hưng phấn bất thường của R khi tôi bước vào phòng. Nhận thấy vẻ mặt ngơ ngác từ người đối diện, R lập tức nói thêm.

“Có vẻ như cậu chưa nhìn ra nhỉ? Hãy xem tấm ảnh này một lần nữa, và để ý kĩ hơn xem. Cậu có nhận thấy điều gì không?”

Nghe theo chỉ dẫn từ R, tôi chăm soi khuôn mặt với vô số nếp nhăn của bà cụ tóc bạc phơ, suýt chút nữa hét lên một tiếng đầy kinh hãi. Đây chẳng phải là một trong số những gương mặt hóa trang của diễn viên trăm gương mặt hay sao? Càng nhìn kĩ, tôi càng nhận thấy sự tương đồng không chỉ hiển hiện ở những nếp nhăn mà còn ở đường nét của cả mũi lẫn miệng. Đây là lần duy nhất tôi có cảm giác quái đản rợn người đến thế. Thử tưởng tượng mà xem, khi một ai đó chết, được chôn và bị cắt mất đầu từ năm ngoái. Bỗng ở thời điểm hiện tại lại xuất hiện một diễn viên mang gương mặt giống đến từng li đang biểu diễn tại nhà hát.

“Diễn viên đó dù sở hữu kỹ năng hóa trang giỏi tới cỡ nào thì sao có thể giống như đúc một người mà anh ta không chút quen biết như vậy cơ chứ, đúng không?”

R nhìn thẳng vào mắt tôi và nói một lời đầy ẩn ý.

“Khi chứng kiến màn trình diễn tại tòa soạn, tôi cứ ngỡ mình bị hoa mắt và trông thấy ảo ảnh, nên lập tức gạt suy nghĩ ra khỏi tâm trí. Nhưng mỗi ngày trôi qua, nỗi bất an không tên dần thành hình và âm ỉ cháy trong lòng. Tôi biết cậu sẽ tới chơi vào hôm nay, nên muốn tham khảo ý kiến của cậu để giải đáp nỗi trăn trở này. Vậy nhưng, sau vở kịch ngày hôm nay, nỗi bất an ấy ngày càng trở nên rõ ràng, và tôi không thể tìm ra câu trả lời hợp lý để giải đáp sự việc quái đản này.”

Giọng nói anh ta ẩn chứa sự căng thẳng tột độ.

“Tôi có nghĩ tới một giả thuyết nghe có vẻ khó tin, nhưng không có nghĩa là không thể xảy ra. Rằng, tên trộm đầu người trong quá khứ và diễn viên trăm gương mặt này có thể là cùng

một người (bởi thủ phạm vụ trộm xác vẫn chưa bị bắt). Mục đích ban đầu của hắn có thể là nhằm lấy não của thi thể. Trong quá trình thu thập thủ cấp, hắn có thể đã nghĩ ra cách tận dụng những phần khác ngoài bộ não.

Những tên tội phạm vốn mang lòng tự trọng cao bất thường. Còn diễn viên trăm gương mặt kia. Hắn ta sở hữu kỹ năng hóa trang điêu luyện đủ để đưa bản thân tới vị trí đệ nhất Nhật Bản. Nếu tên trộm tình cờ thích kịch ca kỹ nghệ, giả thuyết này sẽ thêm phần đúng đắn. Hắn cậu cho rằng giả thuyết này thật điên rồ phải không? Một diễn viên tạo ra lớp hóa trang từ những thủ cấp bị đánh cắp.”

Mặt nạ da người quả là tuyệt tác của tội ác. Tất nhiên việc đó không phải điều không thể. Nếu lột một cách khéo léo, chế thành đồ da thuộc rồi trang điểm lên sẽ trông y như gương mặt của người sống. Liệu những gương mặt còn lại cũng từng thuộc về người khác chẳng? Suy luận này quá đổi khủng khiếp, khiến tôi phải tự nghi ngờ khả năng phán đoán của bản thân, rằng có hay chẳng suy đoán của chúng tôi đang tồn tại một điểm bất hợp lý nằm ngoài nhận thức của cả hai? Trên đời này thực sự tồn tại một con quỷ máu lạnh sẵn sàng lột những chiếc da người để đem làm lớp hóa trang, trình diễn trên sân khấu sao?

Dù cố suy nghĩ tới mọi khả năng có thể, tôi vẫn không tìm ra được bất cứ đáp án nào khác ngoài suy đoán điên rồ trên. Tôi đã tận mắt chứng kiến vở kịch một tiếng trước đó. Khuôn mặt mà tôi thấy trên sân khấu, đang xuất hiện trong chính bức hình cũ này. Hơn nữa, R là người luôn tự tin với khả năng suy luận

thấu đáo của mình, rằng không gì có thể làm anh rối trí, nên phán đoán chấn động trên hẳn là có cơ sở.

“Nếu những suy đoán của tôi là chính xác, tôi nhất định sẽ không bỏ qua sự thật động trời này. Nhưng vội vàng thông báo cho cảnh sát cũng vô ích, bởi họ có thể sẽ bỏ ngoài tai những manh mối và giả thuyết. Vậy nên, tôi cần phải điều tra kỹ hơn. Chẳng hạn lục tìm mặt nạ da người trong tủ đựng đồ hóa trang của diễn viên trăm gương mặt.

May mắn thay, tôi là một nhà báo và có quen biết với người đó. Đây chắc chắn là cơ hội hiếm có để tôi vào vai thám tử và điều tra bí mật mà kẻ đó đang cất giấu... Đúng vậy, tôi sẽ bắt tay từ ngay ngày mai... Nếu cuộc điều tra diễn ra suôn sẻ, kết quả thu được sẽ là lễ vật dâng lên trước người thân đã khuất của tôi đồng thời cũng là thành tựu đáng ghi nhận tại tòa soạn.”

R quả quyết và tôi cũng bày tỏ sự đồng tình với kế hoạch trước mắt đó.

Hai người tiếp tục kéo dài cuộc thảo luận sôi nổi cho tới tận hai giờ sáng. Kể từ lần đó, tôi không ngừng suy nghĩ về chiếc mặt nạ da người. Ý tưởng ấy luôn thường trực kể cả lúc tôi đọc sách hay tham gia lớp học trên trường đại học. Tôi tự hỏi R hiện đang làm gì? Liệu anh ấy có thể tiếp cận được diễn viên trăm gương mặt hay không? Những ý nghĩ đó choán lấy tâm trí khiến tôi buộc phải đứng lên và bắt đầu hành động để giải đáp những thắc mắc hằng đeo bám.

Đã qua hai ngày kể từ lần đi xem vở kịch, tôi lại tới thăm tư gia của R.

Khi bước vào, tôi thấy R đang cặm cụi đọc sách dưới ánh đèn. Cuốn sách anh ta đang nghiên cứu viết về chủ đề giống các cuốn như *Quỷ thần luận*^[5E] hay *Cổ kim yêu ma khảo*^[6E] của tác giả Hirata Atsutane.

“Xin lỗi vì đã làm phiền.”

Ngay khi tôi cất tiếng chào, R liền điềm tĩnh đáp lời. Những thắc mắc về diễn viên trăm gương mặt khiến tôi không khỏi sốt ruột mà bỏ qua hết những lễ nghi và vào thẳng vấn đề.

“Cuộc điều tra của anh thế nào rồi? Anh đã tìm ra manh mối gì chưa?”

Gương mặt R tỏ rõ vẻ khó hiểu, anh trả lời.

“Cuộc điều tra nào cơ?”

Tôi hạ thấp giọng, thì thầm như thể đang tiết lộ bí mật động trời.

“Tôi đang nói tới vụ điều tra diễn viên trăm gương mặt đó.”

Dứt lời, tôi chợt giật mình trước biểu cảm méo mó trên gương mặt của anh ta cùng giọng nói như thể cố kìm nén tràng cười đang chực trào.

“Mặt nạ da người sao? Thú vị thật đó!”

Tôi ngơ ngác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt R, dự cảm mơ hồ một điều kỳ lạ đang diễn ra mà bản thân chưa nhận thức được. Như thể không kìm nổi khi trông thấy gương mặt ngơ ngác của người đối diện, R chợt phá lên cười.

“Ha ha ha. Cậu tin thật sao? Tất cả chỉ là tưởng tượng do tôi vẽ ra nhằm khiến câu chuyện trở nên thú vị hơn thôi... Quả thật, màn trình diễn của diễn viên trăm gương mặt quá đồ ản

tượng, nhưng hẳn ta không thể nào đeo một chiếc mặt nạ da người. Bởi tên trộm mộ đã bị bắt trước đó rồi nên sẽ không có mối liên hệ nào giữa diễn viên với vụ trộm xác. Tôi chỉ thử tưởng tượng ra một câu chuyện kịch tính bằng việc kết nối hai sự việc đó thôi. Còn bức ảnh bà lão kia, bà ấy không phải họ hàng của tôi, mà chính là diễn viên trăm gương mặt đang hóa trang. Tôi chụp lại khi anh ta tới thăm tòa soạn rồi dán bức ảnh lên một tờ báo cũ như một mảnh khố để lừa cậu. Nếu tôi tiết lộ sự thật cho cậu thì chuyện đâu còn thú vị nữa. Để cuộc sống bớt nhàm chán hơn, chúng ta cần phải tận hưởng những câu chuyện không tưởng mà bản thân tự vẽ ra thế này. Ha ha ha.”

Cái kết ấy đã khép lại toàn bộ câu chuyện. Kể từ đó, tôi không còn nghe bất kì tin tức nào về diễn viên trăm gương mặt nữa. Có lẽ anh ta đang thông dong trên những hành trình mới, và dành phần đời còn lại ở một vùng xa xôi hẻo lánh nào đó cũng nên.